

".De langzame aftakeling"

Dit is Dirk Mooijkind. Hij groeide op in Bennebroek en is gesubsidieerd kunstenaar sinds zijn eenentwintigste. Als een van de weinige Nederlandse subsidievreters kreeg hij al het douceurtje van de contraprestatie op zijn eenentwintigste via een relatie bij galerie 20, Amsterdam. Een kunsthandel die kunst exposeerde die niemand wilde kopen of naar kijken, dus al snel failliet raakte. Dirk deed dankzij gebrek aan intelligentie tien jaar over HBS-A en ging een paar maanden economie studeren in Amsterdam. Hij schilderde in zijn vrije tijd abstracte geometrische kunst in de stijl van Mondriaan omdat iedereen dat kon. Kunst was voor losers, had zijn vader gezegd, vertelde hij een vriend die in Amsterdam woonde, dus ging hij maar studeren. Drie maanden economie werd geen succes want hij begreep van de studie stof geen hout. Daarna zes weken psychologie waar hij al bij het eerste tentamen straalde en van statistiek niets snapte. Vervolgens vertrok hij naar Ateliers 63 in Haarlem om voor kunstenaar te gaan studeren. Een vrije opleiding in de trant van het club- en buurthuiswerk, waar echt alles kon. Het kwam er op neer dat Dirk flink in de kunst rond neusde en alles neukte wat los en vast zat op de academie, onder andere een stel meisjes van zeventien die als groupies rond de ateliers hingen. Al snel had Dirk de typerende afgeneukte kop compleet met een lodder oog die bij aankomende talentloze kunstariësten schijnt te behoren. De langzame aftakeling kon je ook wel zien aan Dirk. Hij rookte hasj, marihuana, slikte pep en coke en dronk zich elke avond een slag in de rondte in artiestenkroeg De Blaffende Kater. Hij mat zich een meiden kapsel aan in de stijl van John Lennon en kocht een zelfde ziekenfondsbril met ronde glazen en kweekte een lange bafbaard als laatst genoemde pop kunstenaar om aan het modieuze beeld van de kunstenaar te kunnen voldoen. Zijn moeder maakt van een Perzisch kleedje een jasje zoals al die artistieke steuntrekkers droegen en in de kontzak van zijn jeans stak een pakje halve zware van de weduwe olijk uit. Zoals de meeste Nederlandse gesubsidieerde kunstenaars in Nederland begon en eindigde het talent bij zijn uiterlijk, en kwam vervolgens niets. Hij werd lid van een groepje Haarlemse amateur kunstenaars rond de tekenleraar Gerrit van Dijk, maar na een jaar de groep uitgegooid omdat hij teveel los geslagen meiden mee nam naar de tekenavonden. In 1967 probeerde hij het bij de slapende kunstenaarsvereniging Kunst Zij Ons Doel te Haarlem en was een avond lid om er de volgende dag weer te worden uitgegooid. Als beginnende kunstenmaker in de dop imiteerde hij de schilderijen van Peter Struycken en Jerry Keizer. Hij probeerde zijn imitaties te slijten aan Galerie 845 te Amsterdam, die er niets in zag. Daarna begon hij perspex imitaties te maken van objecten van Pieter Engels en Jeroen Henneman. Door lang te zeuren bij de directie van het Stedelijk Museum mocht hij mee doen aan een groepstentoonstelling van de Jeugd Biennale te Parijs. Would be kunstenaars in de dop waar later nooit meer iemand iets van hoorde. Dirk was, net als de andere tienduizenden gesubsidieerde kunstenaars in Nederland, een half opgeleide, ranzoneuze, gefrustreerde, woedende, labiel narcist vol zelfhaat die vond dat hij de middelmatigheid ver oversteeg maar door niemand werd erkend. Niet voor niets was hij als minkukel en brekebeen op S5 afgekeurd voor militaire dienst. Laat de Russen maar komen, zei hij altijd dapper in de artiestenkroeg. En dat was allemaal de schuld van nationalistisch extreem rechts en de mentaliteit van het klootjsvolk. Wat, uiteraard, hetzelfde is als fascistisch, nazistisch en extreem rechts, zoals nu Geert Wilders en Thierry Baudet, en dat heeft allemaal weer te maken met Auschwitz en de kapitalistische maatschappij in het kwadraat. U kent het wel. Kunst dus, precies zoals ik zei.

Al gauw verwierf Dirk de ene na de andere overheids beurs om zijn horizon te verbreden. De duizenden guldens gebruikte de subsidie artiest om bij de hoeren op te maken en hasj van te

kopen. In boeken over beroemde kunstariëten had hij gelezen dat het zo hoorde want het zou goed zijn voor zijn autobiografie. Condooms gebruiken daar deed onze ras artiest niet aan want dat was burgerlijk. Al snel was hij elke drie maanden patiënt bij de lullensmid voor een paar spuiten antibiotica tegen de besmettingen.

Dirk hield er ook niet van als mensen hem vertellen dat de minder dan middelmatige kunst die hij maakt niet gesubsidieerd zou moeten worden omdat het gewoon een onbetekenende, zielige hobby was, wat natuurlijk leuk was voor de zielige hobbyist in kwestie, maar niet voor de belastingbetaler die de sjaak was in dit geval en de revenue voor het miskende genie zou moeten blijven opkotsen want wie eenmaal in de subsidiemolen zit komt daar niet meer uit. Uitvreten en parasiteren op de hard werkende burgerman is de nep- en namaak kunstenaar nog steeds op het lijf geschreven. Dat mag je niet zeggen over de door belastingbetalers gesubsidieerde hobby van Dirk en zijn vriendjes. Dan wordt Dirk heel verontwaardigd (zo zijn ze, die Nederlandse kunstenaars als ze geen subsidie uit de staatsruif kunnen tillen is de boot aan, al helemaal als ze Dirk heten). En is het weer allemaal de schuld van het blanke white supremacy nationalistische rechtse Kluk Klux Klan tuig fascisme van Wilders auschwitz Baudet die de derde wereld uitbuiten waardoor Sinterklaas en Zwarte Piet model staan voor het racisme. Dirk denkt ook dat geld verdienen (commercieel is fout) verboden is in linkse kringen, hetzij door middel van de uit Amerika overgewaarde oplichterij die crowdfunding heet of middels giften (donaties) dat hetzelfde is als subsidie. Bij Echte Kunstenaars wordt het bewust domdoemdoordomaardenken nogal eens actief als het woord subsidie in de buurt komt. Want geld doneren aan dingen waarmee je het eens bent, of geld betalen als naïeve mecenas, is dan ineens voor mensen als Dirk hetzelfde als belastingbetalers uitpersen voor torenhoge laffe subsidies voor nog laffere middelmaatkunst die helemaal niemand ooit wil zien net als de BKR contraprestatie nep en namaak kunst die nu op de schroothoop van de geschiedenis verdwijnt. Zo werd Dirk al snel bestuurslid van een kunstenaarsvereniging die als enig doel had subsidies op te halen ter eigen bate met vuistdikke rapporten in vijfvoud ingediend om het belang van de subsidiesnuiver te benadrukken. Verder schaalde hij zichzelf in als lid van een kunstcommissie die kunst opdrachten in de Bijlmermeer zou gaan uitdelen aan behoeftige kunstenaars. Als beëdigd kunst ambtenaar van de gemeente Amsterdam zou hij op integere wijze opdrachten verlenen tegen smeergeld van 30000 gulden. De armlastige artiest die tegen wierp dat hij dat bedrag niet kon opbrengen werd afgevoerd van de opdrachten lijst. Het salaris voor een lid van de kunstcommissie bedroeg 20000 gulden per jaar voor een halve dag werk per twee weken. De leden van de kunstcommissie gaven elkaar ook ruime opdrachten voor tonnen zodat de ene hand de andere waste. Ze waren integere oplichters. Zo is de integere uitvreter Dirk altijd geweest. Via vriendjespolitiek in de kunstcommissies schoorde hij al gauw acht tot negen ton per jaar. De overheid schoof toch wel af. En zo zijn er nog een duizend Dirkjes in Nederland, die via de Mondriaan Stichting gepamperd en gesubsidieerd worden. Die er allemaal hetzelfde uitzien, hetzelfde denken, het zelfde potieke propagande programma napapegaaien, dezelfde gesubsidieerde vrij blijvende hobby hebben en op dezelfde wijze onbeperkt geld blijven wegroven bij hard werkende wakkere belastingbetalers die wél gewoon werken voor hun geld. Het is de hoogste tijd dat dit moeras van destaatkas leeg rovende zogenaamde kunstbeoefenaars (overgesubsidieerde staatkunstenaars als even talentloze hobbyisten die niets kunnen dus bij gebrek aan serieuze werkzaamheden maar in de kunst vuchten) eindelijk eens wordt drooggelegd en dat de Dirkjes van Nederland gewoon weer eens gaan werken voor hun geld. Eventueel al brancardduwer, papierprikker of riool ontstopper.

